

Ashwani Kumar

PLÚTÓ HALÁLA

Senki sem kételkedik.
Senki sem szomorú.
Nem bánt meg senki senkit.

Feledésbe merülő testrészek.
Az univerzum darabkái különös szokásokká alakulnak.
Nyelvhús eső sértés
Bolond só és érzékeny bors
Valahol egy lángoló alagútban
Ezer úrhajós szövetkezik
Lelki folyosóink ellenében.

A múlt leltárja bal kézzel íródik,
„Nem élhetünk tovább együtt
Egy kozmikus hibától kell megszabadítani gyereinket”.
Nem vagyok benne biztos, hogy a mennyek számolnak az alázattal
Bár úgy tesznek mintha nem is létezne arrogancia
Nem vagyok benne biztos hogy ízlene egy kutyaharapás
Bár gyakorta üldözök szenilis állatokat.

Egy hosszú vers vége mindig a megkönnyebbülés
Egy rövid versszak halálos időtlensége: médiahype.
Tudod?
A nő akit véletlenszerűen szeretünk
Véletlenül robban föl
Tudod miért?
Az univerzum rögzített csillagai mind a maguk körülményezésére vágnak?
Vagy mennyire vak a meztelen igazság?
Mennyire veszélyes az underground irodalom?
Beválthatom-e bármire triviális magyarázkodásomat egy mélyebb életről?
Rossz helyen járnak az üstökösök,
Frissen házasodott lovászfíúk várnak rossz menyasszonyokra.
Hadd ne legyen a mai valóság a holnapi horoszkópod.
Te és én és a gyerekeim imájuk a friss gyümölcslevet,
a fokhagymás pirítóst és a szabad bolygókat.

MÉSZÁRLÁS AZ IRODALOMPROFESSZOR

IRODÁJÁBAN

„Egy rövid versbe betoldott plusz szavakkal
Vásárolhatsz egy kenőkést meg egy doboz cigarettát,
Majd boldogan élhetsz a leülepedett fajok közt”,
Mondta a tanítványainak prof. Gooseberry,
A paleológusból lett költő a Fosszília Teremben.
Hallgatói főként fekete, fehér, sárga, barna,
Kevert hindu Humanoidák voltak kerek kis sapkákban.
De ült ott egy sündisznó, egy teknősbéka is, meg egy vízibivaly a bezárt vágóhídról.
Az evolucionisták tán nem hiszik,
Ám a költőké az egyetlen beszélő állatfaj, mindenevő fogazattal;
Inkább dögevő, semmint ragadozó.
Bár – a sötétség hideg sivatagában –
Vegán diktátorokat végeznek ki egyetlen nyakroppantással.
Legújabb tanulmányának hosszú előadása után (*Ragadozó-átmenetek az emberszabásúaktól a majomistenig*)
A professzor hozzám fordult és így szólt:
„Zaklatottnak tűnik.
Akarja tudni, hogy a bermudagatyás neandervölgyi csőcselék
Miként dübörgött be Honda Hero motorokon,
Miként végezték ki a Bölcsesség verebeit Dadriban, az Északi Féltekén?”
„Fejszével, bunkósbottal, nyaktilóval?”
Kérdeztem tőle,
„Nem. Maga használhatatlan Homo Habilis!”, mondta.
„Árulja csak el”, kötöttem az ebet a karóhoz.
„Az ösztön!”, bizonygatta,
„Gyönyörű, gyönyörű!...”, bókoltam *ad nauseam*.

MENNYIEN?

Te, én és magam,
Sokszor és sokat utaztunk
A betűrendek belső tereiben;
Óceánok maradékán osztoztunk
Történelem előtti teremtményekkel.
Vízszintes, leginkább függőleges,
Feledett, nem feledett,
Lineáris történeteket meséltünk egymásnak a jövőnkről.
A nagyszakállú Darwinnal
Fiktív irodalmi hagyományt találtunk ki

Panamai cigarettát szívunk
Anyanyelvek lerombolt emlékhelyein.
Oly ártatlan, mint mi vagyunk,
Mondják rólam ...
Emberáldozatot mutattunk be
Valamilyen idegen nyelvben
És a hipopotamus lépteit követtük
Egy dzsungel-szafarin
Szüleink DNS-mintáit keresve.
Amint letértünk az útról
Rakodópályaudvarok rozsdás árnyékában pihentünk meg
Én, tántoríthatatlanul
És láttam magamat megsokszorozódni meztelen felsőtestű,
Dagadt apróságokká;
Többüknek gyíkszaga volt
De némelyikük illatozott mint a száraz jázminrügy.
Különös, egyik-másiknak hideg muffin-szaga volt,
De ráébredtem,
Gyerekkorom illata ...
Mind tudtuk otthon,
Hogy a féltestvérem egy szökevény zsoldoshoz ment
A korrupciós hangyaseregéből
Azt ígérhette neki ingyen elviszi Peshawarból Patnáig
És hogy nyolc napig ingyen meditálhat a Bankipore Klubban.
Ősereg tradíciók közt élve
Talán elfelejtetted
De én emlékszem,
Hogy a reggeli hatos tudat és az esti kilences perverzió között
Egy találkozóra is időt tudtam szakítani veled a 666 Motelben.
Hogy legyen változás,
Samponként befönt ősz hajamra
Megborotválkoztam és a bajszom is megnyestem.
Mielőtt nekiindultam volna karcsúsított gatyámban
És virágmintás, kétgombsoros dzsekimben
Belepillantottam a borotválkozótükörbe.
Hasonlítottam rád; én, magam és a többiek.

UTOLSÓ VERS

Az igazság emlékei kötnek össze
Éhező, kínlódó szeretőket
Ismeretlen vágyban, arctalan jobbágysorban.
A rozoga faház falai közt a dombtetőn
Föltépte a sötétséget a holdfény,

És mielőtt eltűnt egy velőtrázó trillában
A nyirkos szél szörkabáttal
Melegítette testünk, lelkünk,
A vadon szitakötőit hajtva
A redőzött napkelte ráncaiba,
Ne vádolj engem,
Ha a költők öt évnél tovább élnek,
Ne higgy nekem
Ha azt mondom
A magad személyes istenévé lettél.
Ne tévessz meg,
Ne hitesd el velem hogy
Halandó vagy.
Gombafelhőbe lépsz be és narancsszín esőbe,
Az ég magas imatermeibe,
Légy a magad élete, halála,
Légy a magad utolsó verse.

(Tagore *Shesher Kobitája* után)

Lanczkor Gábor fordításai